

Spørgsmaal, skønt det maa indrømmes, at det er i særlig Grad indenlandst, og Følelsen af den fælles store Betydning, som Sagen kan faa for vort Land, og det, at Spørgsmaalet er set under denne Synsvinkel fra alle Sider, har væsentlig bidraget til den skønne Enighed i Udvalget. Det er imidlertid ikke alene den Omstændighed, der har bidraget dertil, men ogsaa den, at Udvalget af Tinget synes at være saaledes nedsat, at det ikke har savnet de, jeg indrømmer, jærdeles dygtige tekniske og andre Kræfter, som et saadant Udvalg behøvede for at gennemføre et dygtigt Arbejde, selv forudsat Enigheden. Jeg skal ikke nævne Navne i Udvalget, men enhver kan slutte sig til, hvad jeg mener. Den ærede Ordførers baade skriftlige og mundtlige Arbejder have De hørt, og han har jo selv nævnt særlig den tekniske Kraft, som Udvalget ikke behøvede at søge udenfor sin Midte, men havde til sit Brug med stor Beredvillighed og Flid. Det har været lykkelige Betingelser, Udvalget har arbejdet under, baade fordi det har haft et fælles Syn paa Sagen og en Følelse af vor Pligt lige overfor dette Spørgsmaal — saa meget mere som det udenlandste Spørgsmaal, Nordsofanalen, rykker nærmere og nærmere sin Løsning — og fordi i alt Fald mange have staaet fri og uinteresserede i Spørgsmaalet: Frihavne eller ikke Frihavne, saa at de ikke ere komne i Kollision eller Strid med deres egne Interesser, fordi de ikke have Interesser i Kjøbenhavns Havn eller Frihavnen. Men nu ligger det saaledes for; og der er kun et Spørgsmaal, forekommer det mig, som Ministeren og Ordføreren have forskjellig Mening om — jeg skal ikke videre omtale dette Spørgsmaal, det var om Stillingen med Hensyn til Afgiften i Frihavnen. Det kan være muligt, at der kan være noget at rette, det ligger jo udenfor Betænkningen, men almindelig set, blive vi nok enige med den højt ærede Minister i den Betragtning, at en Frihavn maa vi ikke forlange sat i alle mulige smaa Henseender under samme Synsvinkel som en almindelig indenlandst Havn, heller ikke Kjøbenhavns Havn.

Det er saaledes, som det er gaaet i dette Udvalg, at jeg kunde ønske, at enhver Forhandling foregik her i Salen, og naar der da ikke opnaaedes Enighed, efter at de forskjellige Lovgivningsmagter havde benyttet deres Kræfter, dem, de sidde inde med, ved Folkets Valg, til paa bedste Maade at faa dygtigt Arbejde med Hensyn til, hvad de ville have fremmet, da lod det gaa, til man atter saas, og til den offentlige Mening havde drøftet Sagen, og indtil de, der havde

arbejdet specielt deri, vare komne til større Klarhed over Tingene og over deres Uoverensstemmelse. Jeg har levet i den Opfattelse af hele Udvalgets Arbejde, at denne Sag indtil Dato, indtil fornylig stod ubesmittet af Udentskrumlerier og Sammenrottelse. Imidlertid hører jeg nu, og ser jeg nu i disse Dage, at man ikke vil tilskrive Tingets Udbalgs dygtige Arbejde og Ministerens forstandige Smødekommun for i Enighed at fremme dette udenlandst — indenlandst Spørgsmaal det opnaaede Resultat, man vil hense på Gennemførelsen til en Sammenrottelse udenfor de konstitutionelt fungerende Institutioner til denne Sags Fremme. Jeg skal udtale, at jeg har ikke ventet denne Besudling og Besmittelse af et saa dygtigt og saa loyalt Arbejde, og jeg vil nedlægge en Protest mod, at den Slags Finere faa med dette Spørgsmaals Løsning til Dato og fremtidigt at gøre; thi jeg tror, at den Betsignelse, der kan ligge i, at denne Sag fremmes paa den Maade, paa hvilken det er nævnt af den ærede Ordfører, at den hidtil er blevet fremmet, den bliver snarere til Forbandelse, naar andre uvedkommende blande sig ind i Spørgsmaalet og ville raffe den konstitutionelle ordentlige Gang ud i den samme Besudling, som andre Ting ere blevne underkastede. Det har jeg kun villet tillade mig for mit Vedkommende at sige, at jeg har ikke været med til ved denne Sags Behandling paa nogen Maade at ræffe Finger til andre Bevægelser og ej heller paa nogen Maade kan gaa ind paa, at andre paa ukonstitutionel Vis fremmede Bevægelser faa nogen som helst Finger med i Spillet her.

Bøvløfte: Jeg kan ikke nægte, at jeg har været en vis besteden Tvivl, om denne Sag virkelig er til Gavn og Fordel for Landet eller ej. Jeg kan ikke rigtig faa i mit Hoved, at der saa at sige er nogen i hele vort Samfund, der vil faa Fordel af den. Maaske det ikke er rigtigt, og maaske det stammer fra Mangel paa Indsigt hos mig — det skal jeg villig indrømme er muligt — men jeg tror fuldt og fast, at der er ingen Provindsbøvløfte, som vil faa nogen Fordel ud af den, og hvad Kjøbenhavn angaar, tænker jeg mig, at det vil kun blive enkelte større handlende, der ville faa Fordel deraf, og det er vist ikke mange. Saaledes stiller det sig for mig og har stillet sig hele Tiden, men desnaagt har jeg ikke turdet være med til at modsætte mig Sagen, da jeg har mærket, at der ikke alene her i Udvalget og her i Salen, men trindt om i Landet har været stor Interesse oppe for at faa denne Sag fremmet. Men trods